

ДѢЛО

Выходитъ во Львѡвѣ що Вторника, Четверга и Суботы (крѡмъ рускихъ святъ) о 5-ой год. поп. Литер. додатокъ „Библиотекѣ найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат. аркушѣ кожного 15-го и послѣдняго дня кожного мѣсяца. Редакція и администрація подѣ Ч. 44 уллицы Галицка. Рукописи принимаются лишь на попередне застереженъе. Объяшеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. бѣтъ одини строчки печатной, въ рубр. „Надбелаше“ по 20 кр. а. в. Рекламы и неопечатаный вѣстий бѣтъ порта. Предплату и inseraty принимають: у Львѡвѣ Администрація „Дѣла“. у Вѣднѣ Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Гамбургѣ Valentin & Co., Köpingsstrasse 36. Въ Парижѣ Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старина“ въ Кіевѣ, почтовой уряды и „Газетне Бюро“, В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

Предплатѣ на „Дѣло“ для Австрій: для Россіи: на цѣлый рокъ . . . 12 зр. на цѣлый рокъ . . . 12 рубл. на пѡвъ року . . . 6 зр. на пѡвъ року . . . 6 рубл. на четверть року . . . 3 зр. на четверть року . . . 3 рубл. съ дод. „Библиотекѣ“: съ дод. „Библиотекѣ“: на цѣлый рокъ . . . 16 зр. на цѣлый рокъ . . . 16 рубл. на пѡвъ року . . . 8 зр. на пѡвъ року . . . 8 рубл. на четверть року . . . 4 зр. на четверть року . . . 4 рубл. на самѣ додатокѣ: на самѣ додатокѣ: на цѣлый рокъ . . . 5 зр. на цѣлый рокъ . . . 5 рубл. на пѡвъ року . . . 2-50 на пѡвъ року . . . 2-50 р. Для Заграничь, окрѣмъ Россіи: на цѣлый рокъ . . . 15 зр. на пѡвъ року . . . 7-50 зр. на четверть року . . . 3-75 зр. съ дод. „Библиотекѣ“: на самѣ додатокѣ: на цѣлый рокъ . . . 19 зр. на цѣлый рокъ . . . 6 зр. Поодинокѣ число коштуе 12 кр. а. в.

Съ днемъ 1 (13) цвѣтня розпочинаея другій кварталъ. Просимо о надсыланъе предплаты и вырѡванъе залеглостей.

Новѣ предплатники „Библиотекѣ найзнаменитѣйшихъ повѣстей“ дѣбануть зачату повѣсть „Князь Серебряный“ отъ початку.

Послѣдній вѣсти.

Торжественне закрытѣ рады державной престолюкѣ бесѣдою наступитъ — якъ доносить „N. fr. Presse“ — дня 22 с. м. Теперѣ отбувають конференція министрѡвъ, на котрыхъ укладаетъ престолюкѣ бесѣда. За подѣтану до уложена престолюкѣ бесѣды служитъ провѣсть, котрого авторомъ вѣтъ мин. бар. Земаковскій. — Палата панѡвъ отбѡде свои послѣдній вѣсѣдана отъ дня 16 до 18 с. м. — Зъ початкомъ слѣдующого тыждня має отбути ся одно вѣсѣданъе палаты послѣды призначене головоно на выголошенъе президентомъ бесѣды закрывающей палату послѡвъ.

Ревизія на російскомъ Подѡлю и Украинѣ. „Przeгляд“ доносить, що на цѣломъ Подѡлю и Украинѣ обѣджаютъ становой приставы (полиційный урядники повѣтовѣ) польскій дворян и отъ кожного обывателя жадають вавлениа, кѡлько має оружя и якого рода. Приставы конфискують оружя у вѣтъхъ тѣхъ, що не мають позволеня на него, списують съ ними протоколы и т. д. Причиною сего має бути вѣтъгѣ подана польскими газетами, що мѣжь Польшками крутаетъ английскій агенты, котрѣ хотять выкликати польску вооруженю.

Въ справѣ афганского конфликта доносятъ до „Standard“ что вѣйска російскій посуваются на передѣ вадонъ рѣки Мургабъ. — Зъ Петербурга доносятъ, что приготовленя до войны отбувають тамъ дуже скоро. Ген. Обручевъ мѡв незадолго удатаетъ до Мерва и обнати тамъ головую команду надъ середно-азійскою російскою армію. — Въ Лондонѣ ходитъ погослока, что на случай, коли бѣ Англія змушена була забрати свои войска въ Египту, Италия и Туреччина возьмутъ на себе обовязокъ удержаня порядку въ Египтѣ.

Депутация въ дѣлѣ нашей церкви одержала вже наконецъ дозвѡлъ отъ Его Велицаря явитися передѣ Его престоломъ и зложити свои жалобы та домагана въ дѣлѣ отдана Добромила въ руки Езуитѡвъ. (Дозвѡлъ цѣсарскій має знаходитися вже въ галицкомъ намѣстництвѣ). Бажанъе всего галицко-русского народу, щобъ депутация, зъ отпоручникѡвъ выбранныхъ на трѣгомъ вѣчу у Львѡвѣ и отпоручникѡвъ нашего Ставропигійского Института, зложила въ руки монарха розсудѣ дѣла мѣжь Русинами а Езуитами, — небавомъ вже сповнитися. Народъ рускій звертае засумованный свѡй видъ на своего монарха — и съ трепетною нетерпеливостею выжидае важкого слова.

Кому зъ насъ незнана исторія отдана Добромила и реформы нашихъ Василианъ патрамъ Езуитамъ, тѣмъ патрамъ, о котрыхъ читаемо на картѣ нашей исторіи дуже сумный свѣдоцтва! Кому зъ насъ не въ свѣжѡй шепамати незаконне поступованъе при цѣломъ томъ дѣлѣ провинціала Василианъ, о. Клима Сарницкого? Вѣтъ се добре знаемо и памятаемо. Въ пору, коли тѡе дѣялося, польска клерикальна и шляхотска праса горлала о мнимои непожалости руского духовенства и въ загалѣ Русинѡвъ супротивъ „państwa i kościoła“, покликуючись по фарисейски на звѣстный процесъ о головую зраду, котрый якъ найдосаднѣйше выказавъ, що загалъ руского духовенства и народа не можна було вѣтъкимъ чиномъ идентификувати съ единицами, що фигурували въ процесѣ. Недавно ще, бо въ липни минувшого року польскій шовинистъ испирували въ томъ дѣлѣ вѣдѣньскій пѡвъ-урядовый органъ „Fremdenblatt“, котрый высказався за потребу Езуитѡвъ въ Добромили, бо, мовлявъ, потрібно поставити сильну загороду грѡзной російско-православной пропагандѣ не только межъ свѣтскимъ але и черничию духовенствомъ рускимъ, — а се дѣло не народне але церковне, яке зъ становища австрійского треба лишь похвалити.

Вѣтъ рускій народъ однакожь придававъ и справедливо придае дѣлу отдана Добромила и реформы Василианъ Езуитамъ — не лишь характеръ церковный, але и политично-народный. Такъ Русины отъ того самого початку зро-

зумѣли пацску булю „Singularare praesidium“ и еи далеко идучий консеквенци, и дѣлятого не только самѣ нашѣ черни и свѣтске духовенство, але и свѣтскій люде закладали свои протесты. Мѣжь иншими протестами отѡйшли до Риму протесты Ставропигійского Института и клубу рускихъ послѡвъ краевого сойму. На всякихъ зборахъ и вѣчахъ народныхъ Русины подносили се дѣло не яко чисто церковне, але такожъ яко политично-народне.

Колѣ-бѣ навѣтъ приняты, що отдана Добромила и реформы Василианъ Езуитамъ въ заслѡдокъ буль „Singularare praesidium“ були дѣломъ только церковнымъ, — то и тогда, по духу нашего синодального и пародного устрою церковного, загварантованого намъ унією, свѣтскій Русины мали-бѣ право въ тѣхъ дѣлахъ забирати голѡсъ. Але-жь отмовляти тому актови значеня политичного нѣтъкимъ чиномъ не можна, бо прецѣдѣнтъ, — якъ мы вже своего часу звертали на то увагу, — папка буля „Singularare praesidium“ ишла черезъ Вѣдѣнь, черезъ правительство австрійске, — значитъ, самѣ Римъ не запѡзнававъ того, що буля широкий пускае паросты на поле права цивильного и стоить въ суперечности съ основными законами конституційными, отже потребуе згоды правительства. Що правительство дало свое placet, — се можна вытолкувати хѣба тогдѣшнюю ситуацію, хаотичными поглядами на Русинѡвъ галицкихъ, висесеными въ высшій сферѣ черезъ шовинистичну прасу польску и черезъ самыхъ интересованныхъ въ томъ дѣлѣ Езуитѡвъ въ рясѣхъ и безъ рясѣ.

Нынѣ ситуація выяснилася. Уже съ початкомъ минувшого року Его Велицарь, принимаячи депутацию нашего духовенства, заявивъ, що бѣтъ пересвѣдченый о лояльности руского кляра. Отъ того часу, не проявився нѣтъкимъ смитомъ, котрый мѡгъ-бы склонити монарха набрати иншого пересвѣдченя. Депутация же наша буде мати случайность выказати коронѣ, що реформа Езуитска именно, способна только негативно впливати на цѣлу суспѡлность и приносити только шкоду державной идеи австрійской. А добре понятый интересъ Австрій и еи цѣлости державной wymagaе того, щобъ Русинамъ не нарушати автономіи ихъ церкви противъ ихъ волѣ и

навѣтъ противъ постановъ основныхъ законовъ конституційныхъ.

Етничный отношения въ выборчихъ округахъ вѡхѡдной Галичины.

Толкуючи про гороскопы, ставляий вѣдѣньскими дневниками на результатъ новыхъ выборовъ до рады державной, вгадали мы, що Русинамъ Галицкимъ належитъ на справедливости значно больша чисельна репрезентация въ радѣ державной и то на подѣставѣ, що они у вѡхѡдной Галичинѣ становлять основу всего народонаселеня. Нынѣ подаемо на оправданъе нами высказаного статистичный данѣ, дѡтъкающей етничныхъ отнѡшенъ вѡхѡдныхъ повѣтовъ нашего краю. При томъ однакожь вѡмѣчаемо, что за подѣтану до етничного подѣлу вѡяли мы рѡжницѣ обрядовѣ, бо такъ якъ церковъ наша не етъ космополитична а народна, то и члены еи не можуть бути иншими. И хотяй черезъ те подѣла послѣдней конскрипциѣ въ 31 грудня 1881 р. тратимо до 50.000 людеи, котрѣ понадѣ обрядѣ греческой завалили себе Русинами, то для нынѣшней цѣли мусимо ту страту переболѣти, инакше наведенѣ ныше числа не подадутъ намъ ясного и вѣрного образу отнѡшенъ национальныхъ по тѡй причинѣ, що значну частину жидѡвъ въ списѣхъ конскрипциныхъ а у вѡхѡдныхъ повѣтахъ и богато людеи греческого обряду тендѣнцией конскрибенты жѡе садноо причислили до народности польской. При томъ годѣ рѡвно жѡе промовчати, что рубрика, подающая число латинникѡвъ въ руской части Галичины, мѣстѣтъ въ собѣ и Нѣмцѡвъ латинского обряду. Рубрици тѣ могутъ послужити и намъ при предѡговячиыхъ выборахъ до отѣнненя своихъ национальныхъ силъ въ поодинокихъ повѣтахъ, котрыхъ статистичный образъ подаемо въ порядку азбучномъ.

Повѣтъ политичный	число жителѣвъ		
	гр. об.	лат. об.	жид.
1. Бѡбрка			
Суд. пов. Бѡбрка	22.111	5.964	4.333
„ Ходорѡвъ	20.456	3.685	4.060
2. Богородчаны			
Суд. пов. Богородчаны	20.534	1.469	3.828
„ Солотвина	20.285	591	2.847
3. Борщѣвъ			
Суд. пов. Борщѣвъ	36.745	11.799	10.140
„ Мельница	28.832	5.077	5.222

Житѣ въ горахъ Сибирскихъ.

(Перекладъ зъ великорусского.)*
Рѣдко менѣ доводило ся зустрічати такій прекрасной мѡсця, якъ навкруги татарского села О., хочъ я и частенько така розѣбжаю по Алтайскихъ горахъ. Въ селѣ тому хатъ изъ сѣмидесятъ розсицалоса по взгѡрѣмъ та по горѣ, що поросла лѣсомъ. Зъ убѣхъ бѡковъ навкруги того села грядками простяглися горы, що усе выше та выше подѣняються одна надъ другою, та поросли густымъ чорнымъ лѣсомъ. Самѣ найдалѣйшій гряды горы, мѡвъ тѣ хвилѣ замерзлого камяного моря, завѡгдымъ вкритѣ мѡвъ дымомъ синимъ туманомъ. За останними синими грядками горы на блакитномъ небѣ вѡрадно вже показують синѡвой верхи Алтайскихъ горъ. Зъ-разу якъ подавшися, то здаетъ ся, что то не горы, а хмары, шѡ мѡвъ тѣ клубки розкотилися по краю неба. Я таки думавъ, що се хмары, коли ми подѣнялись на гору, котру зовуть Архїерейскою. А гора та стоить на двѣ версты отъ улуса. Передо мною показались такій красивый мѡсця, що ихъ можно намалювати, а зъ-роду не розкажѣшь словами. Я злѣзъ изъ воза и довго довго отоялъ мѡвъ вкочаный. Попереду простяглися гряды горъ, а зъ-заду розкинулася широка долина съ зелеными та хуторами, що мѡвъ тѣ невеличкѣй кошатники чорили по долини. Долину обгорнула широка, мѡвъ сѣрбна стрѣчка, блискуча рѣчка Гошъ, а на рѣчкѡю злову простяглися горы вже зъгъ зна' куды...
Чоловѣкъ, що вѣзъ мене, не молодой уже елянянѣ, и собѣ злѣзъ изъ воза, поправивъ упряжъ на коняхъ, привязавъ ремѣнцемъ гайну на

одному колѣсѣ, на задній осѣ, и ставъ поручъ зо мною.
— И что оно за знакъ, — оказавъ селянянѣ, — що скѡлько менѣ не доводило ся возити панѡвъ, коженъ довго стоить на отѡй горѣ и все любитося. А разъ якось архїерей пробѣджавъ, такъ ему такъ уподобалоса тутъ, що звелѣвъ отелити кляма на травѣ, сѣвъ на нѣму, та и каже: „Ставь самоваръ!“
— Кому жѣ онъ оказавъ се? Тебѣ? — спытавъ я.
— Нѣ, не менѣ, а своей челяди. Хѣба тогдѣ съ нимъ мало народу вѣхало? Трохи чи не на пяти подѡвахъ. Розгѡнъ тогдѣ конямъ бувъ великий. Ну, мене зарѡзъ верхи побѡсла въ татарское село за самоваромъ, посудомъ та за водою. Три годины потѣвъ дѣтъ тутъ за чаемъ. Такъ зъ того часу и зовемо мы гору ту Архїерейскою. Та и чудный, чуеце, бувъ отсей архїерей. Кличе мене до себе тай каже: Чи ты тамъ шъ, каже, якъ вы шасали люде? га?
А чимъ се, отказавъ я ему, ваше степенство, мы такъ ушасаливылисъ?
— А тѣмъ, что вы въ такихъ мѡсцахъ живете, каже, що куды не глянешъ, сѣрѡвъ передѣ тобою Богъ — и довго все розказувавъ та научавъ.
— Кого жѣ? Тебе?
— Та мабутъ вѡвѣхъ заразомъ.
— Чого жѣ онъ научавъ?
— Мудре оно, якъ розказати вамъ, а только все про Бога научавъ: и якъ оно на правду повинно бути и для чего, а ошѡбѣла заплакавъ.
— Чого?
— А Богъ его зна', чего... Мабутъ пригадавъ свою краину, чп що. Гѡрками заклакавъ!... Ну, скѡлько тутъ не було народу, вѡвъ стоить,

мовчати та дѣлятоя на нѡго. Огѡжь плакавъ онъ, плакавъ, а далѣ вставъ зъ кляма, Богу помолилося на всѣ чѡтыри стороны та и похваля... А менѣ тогдѣ окрѡмъ за подѡвду подарувавъ карбованца за те, що я самоваромъ его вдовольнявъ.
За пѡвъ версты не добѣжаючи до села вже чути, якъ шумитъ рѣчка Кандаленъ. Тече она черезъ пороги по згорастому дну и зъ-далека еи не видно. Только вѣзѣжаючи въ село зъ горы можна бачити, якъ скачутъ пѣвно хвилѣ тѣи рѣчки... Они вѡче рвуться зъ своихъ камяныхъ береговъ, наче хочутъ порвати ихъ. Высокій, не наче скелѣ, береги рѣчки Кандалена, то мѡвъ отѡвы обгортають рѣчку, то висятъ надъ прѡрвою своими верхами. Якъ подавшися на отѡй сѣрѣ скелѣ, що поросла мохомъ, то ажъ страшно отане... Здаетоя только-бѣ легенько штовхнути ихъ, и все, що нависло надъ водою, отвалитися и бурхне въ низъ та звалитъ высоко-превысокой осоной, що глибоко занустили свое корѣня мѣтъи скелѣ. Село стояло на горѣ, а дорога до нѡго била круто подѣ гору колѣнами, то въ одинѣ бѡкъ, то въ другій. Земля була гленовата и дощѣ весною порыли ея глибокими рѡвчакми. Вода подмыла тонсте, сѣрѡ корѣня сосенъ, що росли по взгѡрѣ. Трапѣлялося, що дорогу перегороджувать здоровенный дикій камѣнь и его треба було обѣздити вузельскими дорѣжками. Заверотился человекъ и трохи не такъ повернувъ колѣсомъ въ такому мѡсця и зъ сенъ страшно крутой горы въ низъ въ рѣчку полетѣтъ-бы вѡвъ а може и ковѣ.
Якъ выѣхали мы на гору, я пойшовъ пѣши кѣ вузкою прѡекою середѣ сосенъ, ляня и пихтъ. Потомленѣй ковѣ були у мылѣ и лѣдвѣ лѣдвѣ волоклися по-задѣ мене. Мало помогало й те, що подѡвчикъ кричавъ та лякавъ багатомъ.

Прошли мы зъ пѡвъ годины, прѡсѣка отавалъ все рѣдша та рѣдша. Попередѣ мене показалося широке рѡвне мѡсце, що прѡсталося по вѡй горѣ. Мѡсце було застрое чистенькими хатками отъ двома, трѣма окнами. Кругомъ хатъ були хозяйкой будинки и кожны подѡврѣе было огорожене тынами зъ дощѡкъ. Отсе-жѣ то й было село. Хоча прѡвище села было й не руске, только-жѣ, якъ подавшися на нѡго, то вѣчимъ оно не отрѡзнялося отъ рускихъ селъ.
Хозяинъ той хаты, куды я заѣхавъ, бувъ красивый, высокий человекъ, середныхъ лѣтъ. Отѣтый онъ бувъ въ чамарку зъ товотого чорного сукна. Привѣтавъ онъ мене ласково и завѣвъ у часту, простору кѡмнату. У кѡмнатѣ кругомъ била стѣнъ стояли деревяны, неокрашенѣ отѡльчакы, здаетоя домашной работы. Большо уоего здѣявало мене отъ що: деревяный мисникъ, що стоявъ у лѣвому кутку кѡмнаты, замѣтъ посуды бувъ увѡсъ заставленный книжками. Тутъ були и оновѣдана Дума, Поля, Фѡвала и другихъ. Було и кѡлька книжокъ „Современника“, правда, добре уже зачитанныхъ. Було кѡлька книжокъ творѡвъ Вѣлянского, „Мертвѣ душъ“ Гоголя и вѡвъ писаня Островского. Я просто очамъ своимъ не вѣривъ, щобъ въ внородческомъ селѣ, дѣсь въ далекихъ горахъ Алтайскихъ, можно было побачити такій книжки, якъ „Современникъ“, писаня Вѣлянского, Гоголя и Островского.
Слѣдомъ за возницею, що вѣзѣвъ у кѡмнату мѡвъ пожитки, убѣшла молодѣца, дуже некрасива, окулѡвата, отъ вузельными дѣгуватыми очима, якъ буває у Татарѣ. Накрываетъ она отѡбѣ чистою скатерткою, поставила подѡносъ отъ чайникомъ, столѡканы и другою посудомъ. За нею убѡйшовъ въ хату и самѣ хозяинъ, несучи самоваръ.

*) „Горная идиллія“, Наумова въ „Русскомъ Богатырѣ“, 1880 V.

не вёртять въ успѣхъ своихъ „гядки“ и, беручи ноги за поясъ, каже съ эмфазою: мы сповинили свою патриотичну довждьотъ. Впрочѣмъ оба комитеты, если вже „Мирь“ прійшовъ до свѣдомости существованя руского комитета выборного, могли-бы для выше указанныхъ цѣлей porozumѣватись посредствомъ експресовъ а кошта посылки Русь Галицка охотно покрывъ.

ДОПИСИ.

Зъ краю.

(Дещо о „Мирь“.) Каждый получивши першй числа „Мира“, мимовольно вгадавъ на по словицю „si vis pacem, para bellum“. И дѣйстно самъ оно пахне. Загалный миръ водворити, — се рѣчь невозможна, бо самъ Богъ предекававъ, що вражда буде тревати по конецъ вѣка. Дуже хорошу вьявъ собѣ „Мирь“ за основу добродѣтели, якою есть любовь Христова. Одна лише бѣда, що политика запобѣна тую найвысшу добродѣтель христіанську, а числится съ силою матеріальною и физичною безконечно бѣльше, нѣжъ съ моральною; политика есть тымъ правдивымъ жидомъ и родится лише тамъ, де есть для ней интересъ, користь матеріальна. Не диво, що „Мирь“, выбравши собѣ за основу любовь Христову, поступае консквентно до своей засады и накавуе Русинамъ во вѣсѣмъ смиратаса, хотай-бы и передъ ворогомъ чоломъ бити, вдавнися на его ласку, кривду терпеливо вносити, поваякъ по словамъ Христовымъ „любое долготерпитъ, не превозноситъ, не гордится... всему вѣру имаетъ... все терпитъ“. Если-бы политика любовью руководилася, не было-бы только напастей, кривды, плачу; коли-жъ бо у ней отъвываются павурѣ, тсе внама дикоста, а такъ якъ до павурѣвъ най хто хоче якъ приговорюе, самі не отпадутъ, треба конечно ножицъ, такъ чтобы политика вражу вломати треба конечно силы, бо она есть тымъ егоистомъ, що лишень свое его усилае на все поставити, не аваяючи на то, чи хто тамъ подъ нимъ стогне, чи кому тамъ его вѣсѣмъ несолодке, а чимъ бѣльше кто передъ нимъ коритса, тымъ бѣльше ватоплюе въ него свои павурѣ.

„Мирь“ бувъ-бы вѣсѣмъ отповѣдний яко органъ польскій. Поляки прецѣ суть въ краю могучими панами, они все въ свои руки захватили, а Русинъ есть тутъ бѣдакомъ, котрый на своей батьковщинѣ вопрошуетъ отъ богача окрушинъ хлѣба, чтобы въ голоду не вагнувъ. Русинъ ажъ надто смирился — не треба его и поучати о „смирению“, — а если-бы кому пригадати належало, то лише Полякамъ, що любовь не превозноситса, не мыслить злая противъ ближнего, — пригадати, що годѣ дальше наставати на ватрату рускои церкви, обряду и народности.

За що Русины мають перепрашати Поляковъ и битися въ груди, мовъ мытарь, мовачи „Боже милосивый буди менѣ грѣшному“, коли они яко безсилый не могли нѣякою кривды зробити. До кого належить — най скаже „Мирь“ — зробити першій крокъ до агоды? По загалной практицѣ вышшей низшому подае руку, если хоче съ нимъ прѣвнѣ наваявати, — тожъ совѣтъ „Мира“ — „смиритиса“ лицеве лише Полякамъ, котры ажь надто надъ Русинами превознеслися. Наводжу тутъ характеристику о панахъ галицкихъ, яку подае свѣтлый чоловѣкъ, докторъ св. богословія, великій внавецъ душъ людскихъ и относинъ кривыхъ, кс. Садохъ Барончъ, въ дѣлѣ своемъ подъ заг. „Badacz, studium obuczajowe“ де (на стор. 225) до панѣвъ нашихъ такъ отъвываетса: „Wszystko wu jednakowi: rōki cłowiewka potrzebuje, jak

cytrynę dusioie, rōki z niej ostatniej kropelki nie wydusiōie, a wydusiwszy, za okno wyrzuciōie“. Справедливо обаявася Русь, щобъ не дочекалася подобныхъ сумныхъ наслѣдковъ и въ такой „агоды“ яку радить „Мирь“. Богу дякувати, Русь крѣпитса въ Галичинѣ, она вѣрно стоить при династїи Габсбургѣй и престолѣ римскѣмъ, вновнѣ держится австрійскою политикой, не шукае ви по-за границями Австрии. „Мирь“ каже Русинамъ задвляватися на политику Чехѣвъ, заравъ враздуже, що подавъ его вѣсѣмъ не нашъ чоловѣкъ, але якийсь чужосторонецъ, котрый навѣтъ не знавъ о томъ, що Русины вже давно стоятъ на той дорѣвъ, на якѣй стояли Чехи, домагаючи автономїи и своего значени народного межи иншими австрійскими народами Чужосторонецъ, захавши въ якийсь край, що робить? Впередъ ему приглядаеся, пѣзнае околицѣ, людей, ихъ звичаѣ, а опѣсля докладно все пѣзнавши, зможе забавитиса въ этнографїю; то выпадало зрѣбати и „Мирова“ впередъ Русинамъ пѣзнати, а потому братиса за политику.

„Мирова“ адаеся, що вуизитизмъ все перѣборе. Вуизитизмъ же у насъ нѣбы скрѣпляе унїю маючи на гадѣ не самі spiritualia, але загортаючи и temporalia, якъ въ Добромили, — покауе павурѣ, безъ котрыхъ, якъ скавано, политика обѣйтиса не може. До часу збанокъ воду носитъ; носивъ вовкъ, понесли и вовка Була колѣсъ шаслива ера и для вуизитизму, коли то оны вѣзумѣвъ вѣсѣмъ ванувати, — але нынѣ оны уже перестарѣвса, стративъ на значеню, коли его добре пѣзнали и коли исторія всемирна переконала, що оны такъ богато наваривъ лиха. Вуизитизмъ мѣгъ панувати въ вѣкахъ давнѣйшихъ, де темныхъ лѣтсе было обаламутиги, але теперь, коли оубудилося свѣтло, каждый глядае отвергой, щиро правды, не хоче вдавнися въ рѣчи закулисови и если ждае якои угоды, то ждае отъвѣтно латинскѣй пословици „sola rasta otavos faciunt amicos“. Самъ „Мирь“ пѣзнае, що оны не додержуе точокъ угоды, вѣпѣзнае условїе конечнй до формальной угоды, коли Полякамъ повѣставивъ выборѣ, якихъ они собѣ Русинѣвъ желаютъ, въ цѣли переведеня выборовъ въ думу державну. Се не угода а подданство, панщина давно скасована, а чи така рада годитса съ конституцію, суджу, що на то и доказѣвъ не треба.

„Мирь“ величався, що ему удѣлили своего покрову нашъ князь церкви. Загалъ священства не може тому дати вѣры... Впрочѣмъ „никтоже безъ грѣха токмо еденъ Богъ“, и судимо, що и самъ „Мирь“ зрѣсаета претенсїей до святости. Огъ коли Вир. Сильвестеръ Сембратовичъ переставъ редагувати „Р. Сїона“, отъ тогда „Сїонъ“ почавъ храмати, а теперь же instructa въ „Сїонъ“ масивъ въ „Миръ“ рого tractare съ тымъ додаткомъ, що ще розширивъ кругъ его дѣлания именно на справы политичнй и экономичнй. Близоса, чтобы калѣка до решты въ ногѣ не ввалилася. Кажуть Поляки od przybytku głowa nie boli; тутъ кѣлка часелъ „Мира“, а вже шумъ въ головѣ: хоче „Мирь“ клиномъ клинъ выбивати, хаосомъ хаосъ розяснявати... Але загалъ священства нашего сегодня крѣпко вже станувъ подъ прапоромъ политики, занавгурованой пок. основателемъ „Дѣла“ — того прапору вже не опустити, бо досевѣ поучивъ, що только такъ можна двигати тягаръ политики рускои и подъ нимъ не потикнутиса и не упасти.

Т. К.
гр.-к. священникъ.

Зъ Бобрецкого.

(Публичне оголошене мае свои наслѣдки.) Въ 3 ч. „Дѣла“ зъ сего року була помѣщена отповѣдь ц. к. старосты въ Бѣбрцѣ на жалобу селянъ въ Лопушнѣ о шкоды, якѣ имъ творять дики въ ревиру гр. Потоцкого. Тоя повторили такоже часописъ польскій и сталося, що въ початку гнѣваноса на дописователя, але конець-конецемъ панове дѣвичѣ зачали половати на дики — вже не для забавы, бо въ сѣмъ мѣсяци въ лѣсахъ Лопушны убито кѣлка дикѣвъ а межи ними 3 самицѣ, въ котрыхъ найдено 19 молодыхъ. Есть се уваги достойне, бо давнѣйше самицѣ не убивано майже нѣколи.

Ловы такъ были-бы о много хосеннѣйшій, коли-бъ власти повѣтвой, до котрыхъ селяне неразъ удавалися, поступали отъвѣтнѣйше. По оголошеню жалобы громады и отповѣди ц. к. старосты въ „Дѣла“ и другихъ часописяхъ, зарядивъ гр. Потоцкїй ловы на дики съ початкомъ сѣчня. Коли ловы зачали съ иншихъ селлахъ, вьявились въ Лопушнѣ рано два жандармы и безъ попередного увѣдомленя выганяли въ каждой хаты людей на нагонку. Понеже то дѣялося такоже безъ порозумѣня съ зарядомъ лѣсовныи и ловы въ Лопушнѣ доперва другого дня мали бути, дѣлятого около 100 людей ишовшихъ звѣшь милю, безъ нѣчого повернули домѣвъ. Прощу осудити, чи то не страта часу для чоловѣка жыючого въ зарбѣку. А межи выгнаными были три четвертины такихъ, що не мають куеника своего хлѣба а удержуютъ себе и родину лишь въ дневного зарбѣку. Чи таке поступованье властей правильне? Впрочѣмъ коли наступили ловы въ Лопушнѣ, то тогда не было анѣ накаву жадного, анѣ жандармовъ, а люде разъ уведены стратили вѣру а на нагонку лишь за нагороду прибуло всего 11 людей. А хто тому виненъ?

Подорожский.

Зъ Черемыского.

(Въ дѣлѣ англійскызъ агентѣвъ межи Поляками.) „Нова Реформа“ и „Курьеръ Львовскїй“ перестерѣгаютъ своихъ братѣвъ въ Царствѣ Польскѣмъ передъ англійскими агентами, котры мали посыпати грѣшми, чтобы зрѣбати диверсїю Россїи при нынѣшнѣмъ заколотѣ въ Авїи. Цѣкава рѣчь, що подобнй поголоски о явнѣе рухавѣтъ польскѣй кружатъ и мѣжъ нашимъ народомъ. При Великоднїи пытали мене люде, що чувати въ газетѣ. Я розказавъ имъ, що есть и буде спокой. Они-жъ недо-вѣрчиво похитали головами, кажучи, що въ газетяхъ не вольно всего писати. На блвашї мои запытания аваяли они, що паны екупуютъ „абшиты“ отъ высудженыхъ вояковъ, ще здоровыхъ та сильныхъ и плататъ по 90 ар. Огъ слабыхъ и старыхъ людей абшитѣвъ и за дармо не хотятъ брати. На ярмарку въ О. — говорили люде, — передъ цѣвтною недѣлюю офїциалеты пана Н. Н. купили богато абшитѣвъ. Одинъ чоловѣкъ — кажуть — дуже бѣднй продавъ на томъ ярмарку свой абшитъ за 90 ар. а повернувши до дому, страшно завивса и умеръ; лишилося ще ему 40 ар. за котрї казавъ себе красно поховати. Цѣкава рѣчь, що мають значити тїя поголоски мѣжъ народомъ?

Т. К.

Зъ Калуша.

(Кѣлка словъ въ отповѣди на спростоване Вл. о. Ант. Гойдана зъ Збори въ ч. 24 „Дѣла“.) На справовдане Вл. о. Гойдана уважасмо своимъ обовязкомъ отъвѣсти бодай короткими словами.

1) Въ дописи въ подѣ Калуша не критикувалося вѣсѣхъ членѣвъ рускихъ, а лишь тыхъ, що не аваялися на засѣданю дня 28 л.

сѣчня с. р., хочъ были того дня въ Калуши, и тыхъ, що напередъ аваялися съ Поляками и жидами и голосували у вѣсѣхъ точкахъ противъ Русинѣвъ.

2) О. Гойданъ аваявася, що оны не бувъ референтомъ бюджету и другихъ дѣлъ на засѣданю рады, а принимане ен bloc вносивъ дѣвичъ п. К. Собота, бо того дня припадали его именины, отже сѣвшиса до гостей. Тым-часомъ п. Собота въ томъ напрямѣ не забравъ голосу, а коли о. Гойданъ вѣвѣсъ, чтобы бюджетъ прїянтї ен bloc, п. Собота голосувавъ противъ того.

3) О. Гойданъ каже, що рада повѣтова „не мае своего власного будынку“. Мы се знаеме. Але если хто самъ наймае помещанье и безъ рацїи выпускае его о 1/6 часть дешевше, нѣжъ дѣйстно оно варто, то сего не можна назвати доброу господаркою; то ще гѣрше, нѣжъ коли бы бувъ власнй будынокъ.

4) О. Гойданъ каже, що въ справѣ бюджету дѣлятого не голосувавъ съ Русинами, бо додатки до податковъ на р. 1885 поставлено о 1 1/2% меншї и оны не годитса съ мномоу политикомъ обструкціюю автора дописа, котра потягнула бы за собою вѣшпанье выдѣлу, де на 7 членѣвъ засѣдае 1 Русинъ (именно самъ о. Гойданъ). Пѣсля такой теорїи Русины повиннї хїба все и у вѣсѣхъ дѣлахъ тако сидѣти, бо они въ выдѣлѣ въ меншности, а они прецѣ своєю опозицію не чѣго иншого бажали, якъ чтобы додатки о ще бѣльшїй процентѣ зредукувати. По що было голосувати за крѣованьемъ посады канцелиста рады повѣтвой, котрый не буде мати що робити?

5) Що до повѣтвой касы щадничой, то богато далосе-бы говорить. Мы скажемъ лишь то, що н. пр. 100 Русинѣвъ аваяло въ ней пропорціально менше, якъ 10 довжнѣковъ иншого вѣроисповѣдана. О. Гойданъ каже, що декотрымъ Русинамъ бувъ кредитъ отъмѣвнѣнй въ формальныхъ вглядѣвъ. Мы тыхъ формальныхъ вглядѣвъ анѣ черезъ микроскопъ не можемо добачити. Може се формальнй вглядъ, если дирекція касы щадничой отъмовитъ кредиту „въ милосердїи“, чтобы ручителѣ не платили, хочъ цензоры отаксували майно просячого о много выше якъ, сума жаданой позички? Може въ формальныхъ вглядѣвъ була отъмѣвлена позичка селянина въ Подгорѣхъ п. Когутѣ, котрому п. секретаръ яко цензоръ касы щадничой сказавъ: „Idź do Romanczuka, pniech ci pożyczkę“ — (бо п. Когутъ давъ голосе на п. Романчука). Селянини Семкови Федунѣ въ Кадобноу касїеръ касы щадничой откунувъ поданье о позичку дѣлятого, що было писане по руски, и т. д.

6) Що до замѣтовъ о. Гойдана, що п. секретаръ по руски читавъ, а п. маршалокъ по руски розумѣлъ, и т. д., — то мы скажемъ: въ руской части Галичины майже вѣсѣ Поляки по руски умѣютъ и розумѣютъ — але не хотятъ того показати. Дѣлятого и нашъ п. маршалокъ навѣтъ на рускихъ вопрошеняхъ подѣписуеся по польски, а п. секретаръ аваяворитъ до селянина по руски хѣба подѣ часть выборовъ... Що секретарѣ громадскїи не пишутъ справовдане по руски, се вѣе знаемо, а не пишутъ для того, бо каждому вѣдому, якїй духъ есть въ выдѣлѣ повѣтвомъ. О. Гойданъ констатувъ, що только одинъ писарь въ Вѣстовы — и мы скажемъ честь ему! — пише по руски. А мы запытаемо: чѣму писарь пѣвъ Збори, мѣсяця вѣесторонного вplyву о. Гойдана, не пише по руски? Варто-бы его самого спытати. Впрочѣмъ, коли только одно справовдане въ Вѣстовы было по руски писане, то не можна кавати, що нѣяке письмо руске не откидаеся, бо ихъ богато не было.

Такъ отже бачимо, що о. Гойданъ безъ потребы трудився простувати замѣры подне-

шї... читаю ихъ. Багато тамъ пишутъ чаомѣ, що роботы на свѣтѣ божюму, и, сказати вамъ правду, не на смѣхъ кажу вамъ: Такъ иногда хочетса въ газетяхъ вѣсѣ отей тутешнй порядки прописати, та потомъ якъ подумаешъ гараздъ, то навѣтъ соромъ стане отъ такой твои гадки...

— Чѣго-жъ такъ соромъ?
— Кто-жъ я такой? — спытавъ оны и по червонѣвъ весь. — Мѣщаннѣ, бувъ кантонистомъ, — а теперь осмѣляюся... у газетяхъ писати? Хѣба се пристойно?... на смѣхъ только буде.
— Кто-жъ вы думаете, буде смѣятиса изъ васъ?

— А тѣ-жъ самі панове писателѣ будутъ насмѣхатиса... Та зновъ, якъ подумаешъ, то и не вгадаешъ зъ чѣго и почнати... А треба-бъ, дуже-бъ треба напечатати про отей нашй порядки... зовѣсѣмъ теперь край ставъ пропащїй. А дже-жъ инородцѣ отей прямо мрутъ зъ голоду якъ муха, а все черезъ те, що ихъ грабятъ и нѣхто за нихъ не заступитса... Во теперь буває иногда такъ, треба по правдѣ сказати, що инородецъ вловитъ звѣря... рубльѣвъ може на сто, на двѣста-ста, якъ то не больше. И весь сей уловъ отбирають у инородца за довгъ, котрый оны уже може десять разѣвъ выплативъ... Хѣба-жъ се не кривда?

— Кто-жъ се, кушцѣ такъ знуцаются?
— И кушцѣ, и заможнй селяне, та и панове начальники не поустятъ...
— И тѣ навѣтъ знуцаются?
— До ниточки, буває, оббираютъ.
— Розкажѣтъ, будьте ласкавы, якѣ-жъ приключки находятъ начальники, чтобы оббярати инородцѣвъ?

— Я бы вамъ съ охотою... тес... только бачите, — почавъ оны мятиса, видно было, що и самъ не радъ, що почавъ такую розмову. Оны

увесъ почервонѣвъ. — Я... я... трѣшки того... якое нѣяково, бо ваша милость самъ знаете, що я чоловѣкъ простой, чоловѣкъ маленькїй... якъ довѣдаеся хто, що я его такъ ганьбую, то хѣба ему багато треба, чтобы зѣмнати и роздавнати мене, мовъ того червяка? — казавъ Микита и часто кашлявъ у руку и засоромився такъ, що и очей не поднимавъ на мене.

— Вы боитеса, що я введу васъ у бѣду? — опытавъ я Микиту, чтобы заспокоити его.
— Не те, чтобы... а я бѣльше для осторожности.

— Не турбуйтеся! Все, що вы скажете мѣнѣ, останется мѣжъ нами... Я вамъ ще велике спасибѣ скажу за те, що вы розказуете менѣ про се житье, котре вы добре пѣзнали и котре мало хто знае.

— Се правда... зовѣсѣмъ глуха тутъ сторона, — перебивъ оны и боязно глянувъ на мене. Та такъ глянувъ, нечаче хотѣвъ угадати, чи оправдѣ я нѣякому не розкажу того, що почувъ отъ нѣго. Зовѣсѣмъ глуха сторона! — зновъ промовивъ Микита и подбодрился. — Кого справдѣ повесе у нашй горы, подивитса, що тутъ дѣвса, якъ живутъ отей дикї люде, Теленгуты? Кого, кажу, повесе, коли и дороги катъ мас, и попофѣти часомъ нѣчого... А живутъ они просто горенько якъ! А якъ хто и заѣде до нихъ, такъ бѣльше за тымъ, чтобы оббярати ихъ... Вой инородцѣ дуже любятъ пяти горѣвки. За чарку горѣвки оны готовъ отдати все, що въ нѣго есть: и скотину, навѣтъ и жѣнку!... А горѣвкою у насъ на Алтаю торгуютъ по закону не дозволено. Та шо! И со селлахъ, недалеко отъ хуторѣвъ шняки откравати не дозволено. А не дозволяютъ за-дѣля того, чтобы инородцѣ не рознилося та не розорилися. А начальство замѣсть того, чтобы строго двавитса та наказувати и другихъ за провозъ

горѣвки, само-жъ ей провозитъ та и торгуе некую.

— Не вже-жъ только для того, чтобы торгувати горѣвкою начальство и прїѣзжае въ горы — опытавъ я. — Нѣ, якъ же се можно!... Се все робитса „благородно“, на паньскѣй ладѣ. Огъ н. пр. пришлеть яке-небудъ начальство на службу: чи засѣдателя, чи справника, и прїѣде оны оуды. Перве дѣло, чтобы полататиса, ѣде оны у Чернь до инородцѣвъ, наче-бъ то за дѣля того, чтобы покѣнчати дѣла, котрѣ зъ-давня вже тамъ набралася... Подбере оны собѣ зъ ихнихъ товмачъ, чоловѣка бувалого у сему дѣлѣ, котрый розумѣе и по нашому и по инородкоу балакати. Есть тутъ такихъ инородцѣвъ три чотыри. Они вже богатїи теперь. Огымъ товмачтвомъ и нажидиса. И первый Назаръ Степановичъ! А джеже оны и почавъ зъ того, що бувъ товмачемъ. И зъ сего ремества и богатѣти почавъ... купитъ собѣ господнѣй начальникъ ведеръ пять опирту гай ѣде. Прїѣде оны въ село и розсылае гонцѣвъ по вѣсѣмъ сусѣднѣмъ селамъ, чтобы звѣстали, що: „начальникъ, мовъ, прїѣхавъ, такъ нехай башляки прїѣздатъ до нѣго! А башляками прозываютъ въ татарскихъ селлахъ люде, выбранныхъ обществомъ, такъ якъ отъ у насъ старшинъ або головы. На башляковъ выбирають все самыхъ заможнѣйшихъ инородцѣвъ ну, звѣотно, башлякъ прїѣде не самъ, съ нимъ по прїѣздатъ и другї заможнй одноосельчаче. Вой оны прїѣдутъ поклонитиса начальникова но съ по рѣвными руками. Хто двѣ, три соболѣ привезе, хто лѣончку, буває такъ, що и дорогу черно-буреньку, хто блячокъ, тхорикѣвъ штукъ по пять, по десять шкурочкы. Ну, прїѣдутъ, поклонятса, отдадутъ подарунки — тогда начальникъ нечаче-бъ то чтобы подкунувати ихъ за гоотничѣ и почауте ихъ, дать имъ по чарочцѣ спирту... А отоя то чарочка ихъ и розъохотитъ...

Вышлеть они и попросятъ по другѣй... Поднесѣ оны и по другѣй. Ну, вже по другѣй якъ вышлеть, ихъ и разберетъ... Тутъ они и поѣздутъ даи, мовъ, намъ и по третѣй... Оны ихъ, звѣстно, прожеле. Огъ тогда вже товмачъ той инородецъ, що прїѣхавъ съ начальникомъ, починае шептати: „У пана, каже, горѣвки бага-а-а-то-пребагато, та только оны береже задля себе... Але, ооъ, каже, якъ поднесете и менѣ подарункѣвъ, то я попрошу его, поторгую у нѣго горѣвки... а може на ваше счастье оны по ѣляшечѣ и продасть вамъ!“ Ну и поторгуетъ!... Пляшечка, въ котру входитъ три, чотыри чарочки горѣвки, обѣдѣтса инородцѣвъ карбованцѣвъ двадцать, а може и бѣльше... Такимъ, то бытогымъ якъ обѣдѣе начальство Чернь, то, звѣотно, дѣль оно нѣякихъ не покѣнчае, а вже шкурочкы на тысячу карбованцѣвъ або и на двѣ вывезе, ну и полатаетса.

— Ну и воѣ такъ робили?
— Сноковѣвку такъ робилося и теперь такъ робитса... Бувъ тутъ справникомъ Иванъ Мироничъ Комаевъ... такъ такую суму грошей наваявъ тутъ... багато десятковъ тысяч!

— Огъ инородцѣвъ?
— Наибѣльше отъвѣ нахъ. Оны и Назара Степановича Куртегетова въ люде вывѣвъ И той мас теперь грошей мабутъ тысячъ зъ огню, коли и не больше... Якъ-бы розказати, хто такой бувъ Назаръ Степановичъ лѣтъ изъ тридцать тому назадъ? Убогїй инородецъ... у наймахъ проживавъ, и неразъ катували его за злодѣйство. Ну правду сказати, хлѣощъ оны бувъ меткїй, не дурень... Усе его счастье почалося зъ того, що его завязъ за товмача Иванъ Мироничъ. Ну, Иванъ Мироничъ... чолѣвѣкъ его и зрѣбавъ его щадливымъ...

— Якъ-же?
— Багато было дѣлъ мѣжъ ними, якъ роз-

хті при школі учительської семінарії в Стаплові, о. Семенову ремунацію в сумі 360 зр.

— **Выдѣл руского Товариства Педагогичного** ухвалит на засіданні дня 13 о. м. окладити сегорішній загальний збор на Тернопілля на першій день аденних святъ 12 (24) мая с. р. и поробитъ вже отповѣдні кроки, щоби звѣзд до Тернопілля оовитъ членами о окблѣ можна улекшити. Програма и порядкъ дневний загального збору будуть вже в найкоротшій часъ оголошені.

— **Kurjer Lwowski** набувають на власнотѣ дръ Генрикъ Ясеньскій, властитель Раптовецъ на Подблѣ, и Мечиславъ Шмигъ, урядникъ выдѣлу кравого.

— На желѣзницѣ трансверсальной открито дня 8 цѣтня с. р. отъ стациі Загоряны побочный шляхъ Грибѣвъ-Загорье и передано его до публичного ужитку. Рѣвночасно открито и передано до публичного ужитку стацию Горлицѣ, положену на кѣвци сего побочного шляху.

— **Згуба П. Федоръ Козловскій** зъ Лавракова, проситъ насъ оновѣстити, що дня 1 (13) цѣтня в полудне загубив на двѣрци львовско-тернопольской желѣзной дороги на Подзамчу у Львовѣ, дамоку портмонетку — моншону, в котрой мѣстився вексель на 1000 зр. а. в. выставленый дня 2 грудня 1880 р. принятый до заплаты Александромъ Удрыцкимъ и готѣюку сума 17 зр. а. в. (срѣбными гульденами). Кто бы знайшовъ тую згубу зволитъ звернути вексель властители в Лавраковѣ почта Добросинь, отъ котрого получитъ 17 зр. а. в. знаходного. Рѣвночасно пошкодованыи п. Козловскій, вибѣ до суду поданье о амортизацію загубленого вексело.

— **Емеритальный фондъ урядників державныхъ желѣзницъ**. Президентъ державныхъ желѣзницъ бар. Чедикъ рѣшивъ емеритальный фондъ урядниківъ желѣзницъ улюкувати не в цѣнныхъ паперяхъ, но в будинку, котрый служивъ бы заравномъ на помещенье буръ дирекціи. На его завѣзаванье предложена недавно львовска дирекція руху пять проєктѣвъ. Президентъ выбралъ на будову палаты дирекціи, котра станесе желѣзнымъ капиталомъ пенсійного фонду — площадь при улицѣ Маера (давнійшой Булицѣй) наиротивъ галицкой щадницѣ, и коли лишъ переведесе куино сего площади отъ громады мѣста Львова, зачесае стратитъ триверхова камяниця.

— **Палата нотаріальна у Львовѣ** розписала конкурсъ на посады нотаріатѣвъ в Теревовли и в Бережаняхъ. Речинецъ до вношена поданъ кончатся дня 7 л. мая с. р.

— **Конкурсы**. В кармѣ заведено для мужичъ опорожнена посада надирателя вѣзливъ ПІ класы съ рѣчною платою 350 зр. додаткомъ активальнымъ 25%, помешканьемъ, денною порцією хлѣба 840 грамѣвъ и одагомъ службовымъ. Компененты на тую посаду мають передъ собою выказатися чертфикатомъ, що узискали пренотацию до ирапительственной оужбы, що знають чокати и писати. Первенство будутъ мати кандидаты знающіи на якомъ ремеслѣ. Прошена власноручно писанъ належитъ выносити найдальше до 30 цѣтня до дирекціи заведена в Станиславовѣ. — **Розписані конкурсы**: а) на посаду почмайстра в Висначу, в бохенскомъ повѣтѣ, за контрактомъ службовымъ и кавцією 500 зр. а. в. съ рѣчною платою 500 зр., павшалами канцелар. 120 зр. и вынагородженьемъ за побандѣвъ в сумѣ 250 зр. б) на посаду почмайстра в Товмичи за контрактомъ и кавцією 500 зр. съ платою 500 зр., павшалами канцелар. 120 зр., додаткомъ на експедитора 150 зр. и павшалами за дворовую денну вѣду до двѣрци желѣзницѣ в сумѣ 700 зр. на рѣкъ в) на посаду експедитора при урядѣ почтовомъ в Подбужу, drogobycького повѣта, за контрактомъ и кавцією 200 зр. съ рѣчною платою 250 зр., павшалами канцеларійнымъ 60 зр. и вынагородженьемъ за денну вѣду до Самбора в сумѣ 1000 зр. Прошена належитъ выносити до дирекціи почтъ у Львовѣ.

— **Именовані**. Ц. к. рада школьна краева заимувала Себестіана Холевку дѣйственнымъ учителемъ школы етаговой в Бороповичахъ малыхъ, провизорного учителя етаговой школы в Добраняхъ Ивана Домбровского, дѣйственнымъ учителемъ тоуж школы; провизор. учителя школы етаговой в Кротшинѣ Александра Фидовского, дѣйственнымъ учителемъ сеажь школы; провизор. учителя школы етаговой в Давидѣвѣ Бронислава Терляковского, дѣйственнымъ учителемъ сеажь школы; учителя школы етаговой в Товстолазѣ, Юсваха Хоманьского, дѣйственнымъ учителемъ в Товстолазѣ, а учительку Розалію Викторію Метлицку, молодшю учителькою завѣдуючою школою филиальной в Сухой воли. Рада школьна краева заименувала провизор. учителя Теояля Терлякевича дѣйственнымъ учителемъ в Коствельнакахъ.

— **Чорна сна шаритоса у Львовѣ** що разъ сильнѣйше и мимо мѣръ осторожности, за якъ принаво магистратъ наслѣдкомъ наклукувана мѣщевон прасы, забирае щодня новы жертвы. Дотеперь умерло у Львовѣ на тую небезпечу слабѣе вже кѣлькадесятъ людей.

— **Смертнотѣ у Львовѣ**. В 13. тыждни о. в. отъ 22 до 28 марта 1885 р. умерло у Львовѣ 51 мужичинъ а 49 женщанъ разомъ 100 людей, о. е. о 11 менше якъ в попередній тыждни. Середна денна смертельность выноситъ 14.3.

— **Статистина нещасливыхъ случаевъ отъ удару грому**. Выдаваный Камилломъ Фламариономъ журналъ „Astronomie“ оголосивъ недавно статистичній дай относящій до пораженя громами, а котрой соббнй ще больше налякати тыхъ, що боятса грому. Отъ 1835 до 1883 р. забивъ грѣмъ в Франціи 4609 людей, такъ що на каждый рѣкъ вышадасе переобчно по 100 жертвъ. Случай тучъ да-

леко частѣйшій в гористыхъ мѣщевостяхъ, якъ на рѣвнинахъ а удары грому частѣйше поражають людей, шо живутъ або робятъ на откритѣмъ воздухѣ, якъ другихъ и для того найбільше жертвы пораженя громами есть межи селянами. Наведене выше число относятся до людей убитыхъ громами на мѣсци; число раненыхъ майже таке саме, а число людей хочъ и пораженыхъ громами по умершихъ зѣ страху выноситъ пять разъ только.

— **Снѣги упали в послѣднихъ дняхъ в пѣвнѣчной Италиі**. Надъ суезкимъ каналомъ бѣспела страшна буря, такъ шо много кораблѣвъ знаходилося в небезпеченѣхъ.

— **Конскрипція в Босниі**. Дня 1 л. мая с. р. зачесае в Босниі обчислене населеня. Власти тамошній поробили вже потребній приготвлення, котры дають право заключати, шо конскрипція буде дуже точна. Наибольше трудностей представляе означене лѣтъ мужичинъ и женщокъ, бо поминувши вже се, шо рѣкъ пѣселя магометаньского календаря есть о 11 днѣвъ коротшій, якъ посли календаря григоріаньского, то Босники имено старшій не будутъ могли точно подати, кѣлько мають лѣтъ, бо они про се мало дбають и означують своій вѣкъ лишь в приближеню.

— **Консумція тютюну в Галичинѣ**. Пошла урядовыхъ выказѣвъ, змоглася в минувшомъ роцѣ дуже замѣтно консумція тютюну в цѣлѣй Австриі а имено в Галичинѣ а о фактѣ сѣмъ свѣдѣчатъ наилучше ось які дані: Въ р. 1883 продано у насъ краевѣвъ цигаръ: 70,891,800 штукъ; в р. 1884 поднеслоя се число на 71,699,969; — папирѣсовъ продано в р. 1883. 62,429,475 штукъ в роцѣ же 1885. продано ихъ 76,580,965 штукъ. Зъ продажи тютюну зыскано в Галичинѣ в р. 1884 о 362,537 зр. а. в. болѣе, якъ в попередній роцѣ. Видно, шо консумція тютюну мамо великого податку на ню наложено не то шо не зменшаеся, якъ дехто думае, но такой поднеслоя а объявъ сей заохочуе министра финанѣвъ дра Дунаевского до дальшихъ фискальныхъ експериментѣвъ, бо якъ ходитъ чутка податокъ отъ тютюну мае бути поднесеныи о 15%.

— **Жорстока мати**. Минувшю пятницѣ о 5-ой годанѣ рано прирела на свѣтъ Амалія Гертеръ 19-лѣтна дочка колонисты зъ Станана в пивниці розѣбраного дому на Старѣмъ рынку живу дитину, и сейчасъ законала ее живцемъ в землю прикрываючи зъ верха цеглами. О томъ случаю дали знати до полициі, котра Гертерѣву арештувала. Она отпиралася на разѣ выны, но коли представлено ей доказы призналася звинувачена тымъ, шо допустала злочинства зъ намы своого коханка, котрый си выолавъ в той цѣлѣ до Львова.

— **Конгрессъ телеграфичный** отбудесе дня 10 л. серпня с. р. в Берлинѣ.

— **Нова двѣрзациі**. Дня 7 л. цѣтня арештовано в шпиталѣ у Вѣднѣ властителя канторы банковской Брайтнера, котрый накинувъ бувъ на себе руки, но мимо того не отбравъ собѣ жита. Наказъ арештована выданъ ще 5 л. цѣтня, но по заявкѣ лѣкарѣ заявили, шо Брайтнеръ задля своого стану здорovia не выдержитъ перевезеня, то вздержанося съ выконаньемъ наказу. Брайтнеръ опроневеривъ бувъ в депонированыхъ у него грошей 80,000 зр. Его родина хотѣла загодати вѣрительствъ, но межи тымъ пришло до суду карне донесенье и судъ мусѣвъ розпочати слѣдство. — Брайтнеръ принаво наказъ увязненя досить байдужно.

— **Сегорішній жинва в Америкѣ** заповѣдаются якъ пишутъ в оттамъ далеко слабѣе, якъ минувшого року; меже нашъ хлѣборобы зъумѣють теперь при зменшой конкуренціі американьского збѣжатри поратувати свою латану долю, та... кобы лишъ нашъ жинва дописали!

— **На грѣбъ жены** завдавъ собѣ минувшю пятницѣ смертоносну рану помѣчникъ рѣзницкій у Львовѣ, Августъ Строчинскій. Передъ кѣлькома мѣсяцами втравивъ онъ подругу жита а тая отрата якъ и бракъ оредотѣвъ до жита похнуви его до розлуки. — Вь протягу послѣднихъ трехъ мѣсяцѣвъ се вже другій случай такого сензационного самоубийства на лычакѣвскомъ кладовици у Львовѣ.

— **Эмиграція жидѣвъ**. Дня 6 л. цѣтня переѣзидо черезъ Черновѣцъ черновецко-ясоскою желѣзницею 106 жидѣвъ зъ Галацу до Америки.

Вѣсти зъ Аепархіи Львовской.

Каноничну институцію получили оо.: Теод. Телакоскій на Вучачъ и Ник. Кумановскій, завѣдатель Посѣча, на Нѣмшинѣ, дек. галицкого.

Завѣзвані до каноничной институціи оо.: Волод. Юзычнинскій на Хорошо; Мако. Артымовичъ на Фалишъ; Лонгинъ Балацкій на Товстолазѣ; Іоанъ Каляинскій на Ладанцѣ; Дан. Крупка на Подберезцѣ.

Введені оо.: Ант. Одѣжянскій яко парохъ Дмитрова, и Павло Козюкъ яко завѣд. Высочка.

Грамоты получили оо.: Григорій Рыбчакъ на оструд в Вучача; Лука Шустъ на завѣдат. в Осѣвцахъ, дек. чортковского; Володимиръ Котвяч на прив. сотрудничка в Пробѣжѣ, дек. гусятиньского; Ант. Оновферко на завѣд. Посѣча, дек. гусятиньского; І. Лабій на оструд. в Ябловицѣ; Дан. Заряцкій на оструд. в Щирца; Левъ Фицаловичъ на оструд. в Тейсарѣвѣ.

Грамоту увольненя отъ попыту конкурсового получили о. Волод. Балацкій, пар. Исаса.

Сотрудничство в Вѣльчу, дек. скальского, получилъ о. Ем. Глѣбовицкій, завѣд. Нѣмшина. **Увольнені** оо.: Теод. Меленевицъ отъ оструд. в Добротворѣ и Ант. Одѣжянскій яко капелянъ Высочка.

Митрополича консисторія приняла резигнацію о. І. Редкевича, запрезентованого на Лютовиска, удобрила на Зарудѣ, дек. зборѣвского и втавилася до президиі намѣстничства о згоду для запрезентованого о. Редкевича на Зарудѣ. — **Митрополича консисторія** звернула грамоту дану о. Заклянскому на Витвицѣ и поручила декану бучковиньскому доручити ему и его увѣловити, шо бы объявъ дане ему завѣдательство в Витвици.

Перенесеній на острудника до Переволоки, дек. бучачского о. Мх. Боднаръ.

Додатокъ особистый в сумѣ 100 зр. рѣчно зъ фонда релігійного на три роки получивъ о. Теод. Молчковскій, пар. в Тустанѣ.

На конкурсѣ розписана пар. Рыбѣвъ съ прил. Красносѣльцами, дек. золочѣвского, прив. надавя; речинецъ до 4 червня 1885 р.

Президіа намѣстничства годится на каноничну институцію для о. Іоана Степанова на Виснѣвчакѣ, о. Волод. Павловичского на Снякѣвъ и о. Стеф. Гавацкого, пар. в Увиоло на Ямельницю.

Вѣсти зъ Епархіи Перемыской.

На конкурсѣ розписанъ парохіи: Корчмынъ, дек. белзкого; Добровляны, дек. дрогобыцкого; Дмитровичѣ, дек. судово-вишеньского; Скопѣвъ, дек. порохиньского; Радоцина, дек. дуковскийского; Будянинъ, дек. белзкого; — капеляніи: Блвзнянка, дек. коросняньского; Лѣмна, дек. добромильского; Волошинова, дек. старосамбѣрского; — все надавя приватного; капелянія Нанова, дек. устрицкого, надавя цѣсарского. Речинецъ убѣгана до 20 червня 1885 р.

Презенту получилъ о. Іоанъ Яблоновскій на пар. Любачѣвъ.

Каноничну институцію получили оо.: Копытнянскій Іосифъ на пар. Королякъ волоскій, дек. яслицкого, Козакъ Іоанъ на пар. Потелича.

Завѣдательство получили оо.: Вао. Боровецъ капеляніи Снявки, дек. любачѣвского; Іоанъ Стояловскій парохіи Миликъ, дек. мушиньского.

ПОСМЕРТНІЙ ВѢСТИ.

✠ **О. Михаилъ Улицій**, капелянъ в Вировѣ, дек. буского, упоковися в свѣтлый Второкъ в 63 роцѣ дѣятельного жита. Похоронъ отбувова в четверъ. Нарѣдъ збрався численно, церковь отъ рана переповнена була вѣрными, крѣмъ того на цвинтари около церкви и по-за цвинтаремъ було старшихъ и молодежи кѣлька сотѣ. Вь церквѣ промовивъ изъ сердца о. Лозинскій. О 12 годанѣ двинувова походѣ: на передъ изъ трехъ церквей братово, опѣсало 15 священникѣвъ, а за домовною парохііею п. сусѣды. Вь Вировѣ и Соколовѣ до полудня того дня нѣкто не робивъ вь поли. Знакъ то чести, правязаня и любви парохіанъ для пок. душастыря. Покѣйный постояню, не шукаючи розлогуо працюю около дочасного и вѣчного блага парохіанъ, заслуживъ собѣ на тое. Загальна тверезѣсть и добротѣ въ Вировѣ и Соколовѣ, и тал обставина, шо при всеѣхъ выборахъ выборцѣ зъ Вирова и Соколова, держалася честно, доказомъ, шо покѣйный трудюво яко вѣрній слуга. Да буде памяте его отъ рода вь родѣ!

✠ **Платонъ Мацѣвскій**, адъюнкты канцеларійный окружного суду в Тернопіля, упоковися смя днѣми в 60 роцѣ жита. Вѣчна ему памяте!

✠ **О. Иванъ Ганчаковский**, приходникъ в Устью рускомѣ, упоковися в 47 роцѣ жита а 22 священствѣ. Вѣчна ему памяте!

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— **„ЗОРѣ“** ч. 7 зъ 1 (13) цѣтня мѣститъ вь собѣ: 1) „Суомиянкя“, оовѣданье Дениса. 2) „На могилѣ мужа“, поезіи Елены Г—ои. 3) „О окамѣнѣлостяхъ“, отчитъ проф. Юліана Медведького. 4) „Зъ подорожи по Италиі“ Мх. Подольняского. 5) „Кіево-могилянська колегія вь другѣй половинѣ XVII вѣка“ Дра Ом. Калитовского (докѣвичень). 6) „Отповѣдь на рецензію п. В. Ягича“ (вь Archiv für slavische Philologie на працю проф. Паргыцкого „Темній мѣсца вь Словѣ о полку Игоревѣ“). 7) „Рѣздвяна ноць, малоруска опера М. Лисенка“, рецензувавъ В. Матюкъ.

— **„Пѣснь“** Василья Чайченка. Харькѣвъ 1885; 34 сторѣвъ; цѣна 15 копѣекъ. Подѣвъ повышшимъ заголовкомъ появилася недавно невеличка книжочка, шо мѣститъ вь собѣ поэтичній творы молодого писателя украиньского Василья Чайченка, котрого деякі поэзіи були вже печатаны в альманаху „Рада“. Творы Чайченка относятся до сельского быту и малюють вѣрно съ поэтичнымъ тепломъ горе и радѣсть сельского-украиньского люду. — Стихъ Чайченка легкій и звучный и пригадуе собою украиньскую народну иѣсеню.

Черезъ редакцію „Дѣла“ прислали:

— На квартеты рускихъ богословѣвъ „Кобзарь“: о. М. Зубрыцкій вь Мшанца 1 зр., о. І. Стрыйскій вь Плевли 2 зр.

— Для „Школьной Помочи“: о. Д. Котыгѣ вь Лупковѣ 1 зр., о. О. Кисѣлевскій вь Незванкахъ 1 зр., о. А. Лотоцкій вь Тростянци 2 зр., о. Л. Левицкій вь Княжѣвскомѣ 1 зр.

— На потреби св. отца: о. Д. Рубчакъ вь Сѣховѣ 2 зр.

— Для руского товар. педагогичного: Вл. Т. Лепецкій вь Житыинѣ 1 зр.

— На Правотаръ русній: Вл. В. Левицкій вь Ферлѣвѣ 1-25 зр.

— Для общества им. Качковского: о. О. Кисѣлевскій вь Незванкахъ 1 зр., Вл. дръ К. Чайковскій вь Ванадуцѣ 1 зр.

— Для бѣдныхъ ученикѣвъ руской гимназіи: Воч. о. Л. Левицкій вь Княжѣвскомѣ 1 зр.

— На „Богна“ о. Матюка: о. М. Зубрыцкій вь Мшанца 1-20 зр., о. І. Стрыйскій вь Плевли 1-20 зр.

Подяка.

Дня 7 л. цѣтня с. р. упоковлася по довѣи и тяжкой болѣзни вь 14 веснѣ жита Марія Н. Кулачковска. Вь самой красѣ вѣку, на вступѣ до властивого жита, попрощала той свѣтъ и поспѣшила за отцемъ и матерею, шо си осиротили, а намъ оставила по собѣ дорогу памяте и съ нею неугулимый жалъ и неописану смуту. Тяжкій то ударъ для родины, хоронати вь томъ вѣцѣ дѣвчину, ще тяжша судьба оирѣтъ, розставатюя на вѣки съ найдорожшою и наилучшою сестричкою. Вь томъ великомъ горю не могло не наловити опечаленыхъ сердецъ нашихъ отрадою щире сочувство, яке заявили намъ всеѣ близшіи и дальшіи знакоміи. Тоуж нехай позволятъ на сѣмъ мѣсци высказати собѣ сердечну подяку и щиру уважѣность! Особенно дякуемо Вир. оо.: крыл. Т. Павликову, сов. О. Лепкому, кат. А. Стефановичу, проф. Гробельскому, дру Комарницкому, Райтеровскому и Яримовичу за охотне несенье потѣхи релігійной и за ласкавий трудъ вь похоронахъ, Вл. пп. питомцямъ дух. семинаріи, вь особенности питомцеву Вахнянинову, диригентюви хору, за прехорошій трогуючий сѣвъ подчасъ обряду похоронного, вь концѣ воѣмъ знакомымъ, друзьямъ и незнакомымъ, шо численно зойшлися отдати послѣдну прислугу покѣйной и отпровадити тѣлній останокъ до семейного грѣба на кладовици лычакѣвскомѣ. Нехай пріймутъ отъ опечаленои родины щире спаси Богъ!

Львовѣ 10 л. цѣтня 1885.
Марія Кулачковска, бабка; Денисъ М. Кулачковскій, стрій; Олена Н. Кулачковска, сестра; Иванъ, Ярославъ и Олександръ Кулачковскій, браты покѣйной.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 19—?
росу красоты и всякіи косметики такъ черезъ мене якъ и инші фармы поручаий.

Матеріи на одѣжъ

лишь зъ треваломъ вовны овецон для мужичныи сѣрѣдного росту

3.10 метры } за зр. 4-96 кр. зъ доброй вовны овецон и
на 8 — „ зъ дѣлшой вовны овецон;
одну одѣжъ „ 10 — „ зъ тонкой вовны овецон
„ 12-40 „ зъ дуже тонкой вовны „

Пледы до подорожи за штуку зр. 4, 5, 8 ажъ до зр 12— Дуже красна одѣжъ, сподѣ, иберигеры, матеріи на сурдуть и плащѣ отъ дощу, твѣль, льодѣтъ, комѣсъ, камгары, шевіотъ, трико, сукна для дамъ и на билары, перувіеиъ, докѣннѣ поручае

Заложеныи **Joh. Stikarofsky**, — 1866. —

Складъ фабричный вь Бернѣ.

Верзы франко. Карты вѣрцевѣ для павѣвъ крапѣвъ и франкуван. За посѣплатою на звышъ 10 зр. франко.

Я маю завѣдгы складъ сукна болѣше якъ за 150,000 зр. а. в. и тому легко зрозумѣти, шо вь мой всесвѣтній торговліи позѣтасъ богато останѣвъ довжини отъ 1 до 5 метрѣвъ, лишь а змушений такии оставки отпускати по богато отъ кошѣвъ вырѣбу низшихъ цѣнахъ. Каждый разумю мислящій чоловѣкъ мусѣтъ змѣркувати зъ такихъ оставкъ останѣвъ не можна жаднѣмъ взрѣцѣвъ посплати, бо прѣцѣ при кѣлькасѣтъ замовляныхъ зъ тыхъ оставкъ вь короткомъ часѣ нѣчого бы не лишилося. Для того сѣтъ то чистый обманъ, коли фирмы суконъ инсерують о взрѣцахъ зъ оставкъ и вь такихъ случаяхъ сѣтъ тѣ вворы отѣтати зъ поставѣвъ а не вь оставкъ а цѣли такого поступованя сѣтъ зрозумѣлѣй.

Останки, котри не годятся можуть отмѣнѣтиса або отсылкати грѣшѣ.

Кореспонденціи принимаются на мовахъ: нѣмецкой, угорскѣй, чешскѣй, польскѣй, италіеискѣй и французскѣй. 1311 (8—20)

Хорошимъ подарункомъ для молодѣни

буде
КОВЗАРЬ Т. ШЕВЧЕНКА
ТОМЪ I,
оправлений вь полотно и зъ вызолоченымъ заголовкомъ, съ портретомъ и короткою житѣспеюю поэта.
Книжочка та припорушена ч. к. краесю Радою шк. на преміи для шкѣльной молодѣжи и до шкѣльныхъ библиотекъ.
Цѣна 40 кр. (съ пересылкою 45 кр.)
Можна дѣстати черезъ редакцію „Школ. Часописъ“

Вь друкарни товариства им. Шевченка

(ул. Академична Ч. 8)
можна дѣстати по зниженій цѣнѣ:

Рочники часописи „Правда“:
Рочникъ IV зъ р. 1870 за 2 зр.
„ V зъ р. 1872 „ 2 зр.
„ VI зъ р. 1873 „ 2 зр.
„ IX зъ р. 1876 „ 2 зр.
„ X зъ р. 1877 „ 2 зр.
„ XI зъ р. 1878 часть лит. 2 томы „ 1 зр.
„ XII зъ р. 1879 „ 2 зр.
„ XIII зъ р. 1880 часть I 50 кр.
зъ р. 1884 часть II 1 зр.

Крѣмъ того можна набути:

„Studien auf dem Gebiete der ruthenischen Sprache“ von Dr. Emil Ogonowski за 2 зр. 25 кр.
1. „Исторія руска Коостомарова“, перекладъ Ол. Барвѣньского томъ I за 60 кр., т. II за 50 кр., т. III за 60 кр.; воѣ 3 томы разомъ за 1 зр. 50 кр.

ТОВАРИСТВО ВЗАИМНЫХЪ ОБЕЗПЕЧЕНЬ ВЪ КРАКОВЪ.

(Головна руска Агентура у Львовѣ, улица Зелена н-ръ 1.)

П. Т.

Маемо честь завѣдомити, що съ днемъ нынѣшнымъ открываемо у Львовѣ головну Агентуру „Товариства взаимныхъ обезпечень въ Краковѣ“ для интересовъ асекураційныхъ всякого рода, именно: огневыхъ, градовыхъ и на житье, при котрыхъ П. Т. стороны обезпечаютъ, желали-бы вести корреспонденціи въ рускомъ языкѣ, и одержувати рускіи полисы.

Веденье сей головной Агентуры русской припоручаемо ВПреп. О. Декану Евстахію Меруновичу зъ Толщева, и просимо, чтобы П. Т. обезпечаютъ звали до него звертатися у всѣхъ справахъ асекураційныхъ съ „Краковскимъ Товариствомъ взаимныхъ обезпечень“ вымогающихъ русской корреспонденціи — подъ адресомъ: „Руска головна Агентура Краковского Товариства взаимныхъ обезпечень у Львовѣ, улица Зелена ч. 1.“

Той новый отдѣлъ нашей институціи поручаемо благосклонной опецъ русскихъ жителей нашего краю — а въ першомъ рядѣ Всечестного Духовенства русского, и въ томъ взглядѣ покликуемося на куренду Всесвѣтлѣйшого Ординаріату Митрополитичого зъ дня 18. Марта 1885 ч. 85/орд. до Всеч. Урядовъ Декапальныхъ Архіепархіи Львовской и Епархіи Станиславовской роздланомъ.

Користь зъ асекураціи звѣстна въ цѣломъ свѣтѣ — а такожъ и въ нашомъ краю всѣ просвѣщеніи клясы людности горнута чимъ разъ численнѣйше до обезпечуваня своего имѣня отъ шкдѣ элементарныхъ и на житье. Смѣло можемо сказати, що подъ взглядомъ дешевости, певности и другихъ користей, Товариство взаимныхъ обезпечень въ Краковѣ яко необчислене на зискъ, и котрого всѣ sprawy зостають подъ контролею самыхъ обезпеченыхъ, наибольшій можливый запевняе своимъ членамъ користи. Сподѣваемося отже, що Впов. руска интеллигенція и Духовенство зволить широ о те старатися, чтобы рускій отдѣлъ нашего Товариства крѣпко розвивався.

Краковѣ, дня 1. цвѣтня 1885.

Дирекція Товариства взаимныхъ обезпечень въ Краковѣ.

А. Мильскій.

М. Лемковскій.

Г. Кешиковскій.

* Отъ довшого часу носився я съ гадкою основаня питомой асекураціи, но наколи всѣ виды на те упали, а лучилася возможность съ краевою институціею сполучитися и осягнути користи, якъ власна асекурація могла бы дати, хочу за помощью Бога принятися за дѣло, и трудитися на томъ поли для загальнаго добра. Устройенье самостоятельного русского отдѣла при товариствѣ такъ добре акредитованомъ и найдешевшомъ зъ всѣхъ въ краю существующихъ, есть по-сля мого пересвѣдченя пожеланнымъ набуткомъ народнымъ.

Маючи передъ очима згаданій користи для общества, якъ и користи такъ близько насъ обходячого фонда вдовичо-сиротиньского, надѣюся, що Впочт. Собратья подадутъ менѣ помѣчну руку до переведеня предпринятаго дѣла.

Адресъ мой: Головна руска Агентура краковского Товариства взаимныхъ обезпечень у Львовѣ, улица Зелена ч. 1.

Львовѣ, дня 1. цвѣтня 1885.

ЕВСТАХІЙ МЕРУНОВИЧЪ.

Выше згаданій объяжикъ Всесвѣтлѣйшого Ординаріату Митрополитичого звучитъ:

Ч. 85/орд. Краковске Товариство взаимныхъ обезпечень, отворивши рускій отдѣлъ агенціи для обезпечень отъ огня и асекурованя на житье у Львовѣ, предложило Митрополитальному Ординаріату заявленье, на подставѣ котораго Дирекція выше поименованого Товариства обязуется, такъ отъ всѣхъ уплаченыхъ квотъ грошевыхъ на обезпеченя огневій за посередничствомъ Всч. о. Евстахія Меруновича, пароха въ Толщевѣ и декана щирецкого, (пять процентъ) 5%, якъ и при обезпеченяхъ на житье отъ кождыхъ 1000 зр. а. в. 2. зр. 50 кр. а. в. — до фонду вдовъ и сиротъ по священникахъ архіепархіи львовской и епархіи станиславовской выплачувати по уплывѣ кождого чвертьрочія.

Митроп. Ординаріатъ подаючи до вѣдомости Всч. дек. Урада о томъ для вдовичого фонда такъ користномъ заявленю, поручае объяжикомъ Всч. Клеръ декапальный завѣдомити, съ припорученьемъ: въ всѣхъ дѣлахъ асекураційныхъ зъ взгляду на корыстий условия для фонда вдовичо-сиротиньского до Всч. о. Евстахія Меруновича отнositися.

Львовѣ, дня 18 марта 1885.

СИЛЬВЕСТЕРЪ,

Еписъ Юл. Апост. Адмик.

1353 1-1

ОБЩЕ РОЛЬНИЧО-КРЕДИТОВЕ ЗАВЕДЕНЬЕ

для Галичины и Буковины,

зарегистровано общество съ неограниченою порукою

выплачуе власній выльсованій листы, а такожъ текучіи купоны отъ невыльсованыхъ еще своихъ листовъ, принимае въ уплату купоны отъ державныхъ ефектовъ и заставныхъ листовъ, удѣляе довгосрочній позички на случай покупки землѣ и короткосрочній за ипотечарнымъ обезпеченьемъ, тоже позички за порукою и обезпеченьемъ для сельскихъ хозяйствъ.

Принимаетъ грошевіи вклады на проценты:

а) на книжки щадничіи по 5%; б) на текуцій счетъ (conto corrente) за 30-, 60-, 90- и больше-дневныхъ выповѣдженъ по 4%, 4 1/2% и 5%.

Заставниче отдѣленье

того-же Заведеня выдае позички на заставы, именно на процентній цѣнный ефекты, дороговѣнности, выробы фабричній и ремѣсничій и на всякій предметы, маючи цѣвность.

Бюро Заведеня въ власномъ домѣ при улицѣ Орменской н-ръ 2.

НА ВЕСНУ

порукае свою

ТОРГОВЛЮ МУЖЕСКОЙ ОДЕЖИ

ДАВИДЪ ШВАРЦВАЛЬДЪ

при улицѣ Галицкой ч. 8.

Торговля моя заосмотрена у всякого рода доброй сукна и готову одѣжъ, а пріймаю замовленя и продаю готову одѣжъ по найдешевѣйшихъ цѣнахъ. Выготовляю такожъ одѣжъ для Всч. Духовенства.

Съ поважаемъ

Давидъ Шварцвальдъ.

1343 (4-?)

Ищуется

експедитора почтового

(або экспедиторку) жонатаго або кавалера съ кавцїею 1000 зр. а. в., котру забезпечитъ собѣ на фольварку, складаючомъ-ся зъ нового дому о 9 покояхъ, 2 будынкѣвъ господерскихъ, 2 морговъ огорода и 18 морговъ орного поля. Вынагородженъ 300 зр. рѣчно, помешканье и ужитокъ изъ згаданого поля. Близша вѣдомость подъ адресомъ А. С. почта Лопушанка Хомина рег Хирѣвъ.

При надходячомъ торжествѣ святометодіевскѣмъ

порукае Товариство „Просвѣта“ нижночну:

ЖИТЬЕ ПРОСВѢТИТЕЛѢВЪ СЛАВЯНЪ

святыхъ равноапостольныхъ Кирила и Методія

написавъ Арт. Ю. Целевичъ.

Цѣна 12 кр., съ пересылкою 14 кр.

Товариство цѣс. кр. уприв. желѣзницъ Львов.-Чернов.-Яеской Ч. 8195/II.

Подписана рада завѣдуюча має честь запросити акціонерѣвъ ц. к. уприв. желѣзницъ Львовско-Черновецко-Яеской на

XXVI (звычайній) Загальній Зборъ

котрій отбудутся въ второкъ дня 28 цвѣтня 1885 р. о год. 10 перел. полуднемъ въ сали будынку товариства нижиперѣвъ и архитектовъ у Ввдн. (Eschenbachgasse 9).

Порядокъ дневный:

1. Справозданье рады завѣдуючої.
2. Справозданье дотыкающе руху на шляхахъ австрійскихъ и румынскихъ за рѣкъ 1884.
3. Справозданье выдѣлу ревизійного, относячеса до рахункѣвъ руху и за кнєня рахункѣвъ за рѣкъ 1884.
4. Внесенье рады завѣдуючої, що до узысканя концесіи на будову и руху желѣзной дороги зѣ Львова черезъ Раву руску до россійской границѣ коло Не-требы (Томашева).
5. Справозданье рады завѣдуючої шо до участи товариства при доставляваню капиталѣвъ и заразомъ шо до обнятя руху на локальныхъ желѣзничныхъ будучихъ въ сполученю съ головною линіею и дотычній внесеня.
6. Внесенье рады завѣдуючої шо до збужиткованя чистого доходу.
7. Выборы до выдѣлу ревизійного.
8. Змѣна статутѣвъ.
9. Выборы до рады завѣдуючої на мѣсце уступающихъ членѣвъ.

Акціонеры, шо хочуть бути присутными на зборахъ, бо право голосованя въ мыслѣ статутѣвъ замѣряють выконувати, мають зложити приписане число акцій найдалше до 20 цвѣтня 1885 въ центральной касѣ товариства (Eschenbachgasse 9) въ Ввдн, або въ англо-австрійскѣмъ банку въ Ввдн, въ ц. к. упр. австрійскѣмъ краевѣмъ банку въ Ввдн; въ зборній касѣ товариства въ Львовѣ, въ галицкѣмъ акційномъ банку гипотечномъ у Львовѣ, вглядно въ его-же филияхъ въ Краковѣ, Черновцахъ и Тернополи, въ Берлинскѣмъ товариствѣ торговельномъ въ Берлинѣ, въ банку Anglo-Austrian въ Лондонѣ, въ концѣ Банке Nationale de Roumanie въ Букарештѣ и долучити подобно спорядженю консигнацію на бланкетахъ, котрѣ въ той цѣли при названыхъ касахъ будучи бесплатно выдаватися, де разомъ съ потвердженъемъ рѣвночасно и карти легитимаций на загальній зборъ можна одержати.

На случай заступства належитъ на отворотной сторонѣ картъ легитимацийныхъ подписати власноручно умѣщене повномочіе.

Ввдень дня 28 Марта 1885.

Рада завѣдуюча.

Важне для страдающихъ на нервы.

Лишь за помощью электричности можна недугу нервову зосѣмъ усунути. Мой новый аппараты индукційный (машинны до электрикованя), котрыхъ кождый хочъ-бы и необыкновенный легко уживати може, повиний выходитися въ кождій родинѣ. Гостень, ревматизмъ, ослабленье, ревматичный бѣлъ головы и зубѣвъ, въ загалѣ велику недугу нервову можна лечити монимъ аппаратомъ индукційнымъ. Цѣна цѣлого аппарата съ докладнымъ показомъ уживаня зр. 8. — Можна лишь черезъ мене получити.

Dr. F. Veesk, Trieste, 2 Via Ponders 2

1302 16-30